

רע"פ 4075/21 - דב הרמן נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 4075/21

לפני: כבוד השופט ג' קרא

המבקש: דב הרמן

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו בעפ"ג 52295-03-21 מיום 24.5.2021 שניתן על ידי כב' השופטת העמיתה דבורה ברלינר, כב' השופטת אסתר נחליאלי היאט וכב' השופט שי יניב

בשם המבקש: עו"ד טל ליטן

החלטה

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו (כב' השופטת העמיתה ד' ברלינר, כב' השופטת א' נחליאלי היאט וכב' השופט ש' יניב) מיום 24.5.2021 בעפ"ג 52295-03-21, בגדרו נדחה ערעור המבקש על פסק דינו של בית משפט השלום בתל אביב - יפו (כב' השופט א' קורנהאוזר) בת"פ 2575-02-18.

רקע והליכים קודמים

1. המבקש הורשע, לאחר ניהול הליך הוכחות, בעבירת גניבת רכב לפי סעיף 413ב לחוק העונשין, התשל"ז-1977. על פי עובדות כתב האישום, נטל המבקש את קטנועו של המתלונן, בכך שגרר אותו במורד הרחוב, עד שעוכב בידי חבר של המתלונן.

2. בבית משפט השלום עמד המבקש על דרישתו לייצג את עצמו, חרף היותו זכאי לייצוג על ידי הסנגוריה הציבורית. הוא ניהל הליך הוכחות, אך בחר שלא להעיד במסגרת פרשת ההגנה, אף שבית משפט השלום הבהיר לו את המשמעות הראייתית של בחירה זו. במהלך ניהול המשפט, טען בין היתר כי רכש את הקטנוע מאדם גבוה לבוש בגדים כהים, שפגש ברחוב.

3. בהכרעת הדין, הרשיע בית משפט השלום את המבקש בעבירה שיוחסה לו, תוך שעמד על כך שהגרסה שהציג אינה סבירה ואינה הגיונית. בית המשפט סמך את ההרשעה על עדויות שונות וכן על סרטון מזירת האירוע, המתעד אדם בעל ממדי גוף דומים לאלה של המבקש, ניגש אל הקטנוע כשקסדה לראשו, מתיישב עליו ומזיזו במורד הרחוב באמצעות ידיו ורגליו.

4. בגזר הדין, עמד בית משפט השלום על חומרת המעשה ועל הערכים המוגנים שנפגעו, ומאידך על כך שמדובר בעבירה ברף הנמוך של גניבת רכב, בהיעדר תחכום או שימוש בכלי פריצה. לאחר שנתן דעתו על מדיניות הענישה בעבירות גניבת רכב, קבע בית משפט השלום כי מתחם העונש ההולם נע בין 5 ל-18 חודשי מאסר.

לאחר מכן, נתן בית משפט השלום דעתו על כך שלמבקש 9 הרשעות קודמות בגין עבירות רכוש, אלימות, מרמה וניהול הגרלות והימורים לא חוקיים, האחרונה שבהן משנת 2019. לבסוף, גזר בית המשפט על המבקש 7 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות, לצד מאסרים מותנים וקנס בסך 750 ש"ח.

5. המבקש ערער לבית המשפט המחוזי, בו היה מיוצג, והערעור נדחה. ביחס לטענות המבקש על עצם הרשעתו, קבע בית משפט קמא כי אין כל ספק או בדל ספק במוצקות הראיות המרשיעות. אף בערעור לעניין העונש לא מצא בית משפט קמא ממש, בפרט לאור העובדה שהמבקש נמנע מנטילת אחריות על מעשיו לכל אורך הדרך.

6. המבקש לא השלים עם פסק דין זה. מכאן בקשת רשות הערעור ובקשת עיכוב הביצוע שלפניי.

נימוקי הבקשה

7. המבקש טוען כי עניינו מעלה חשש לעיוות דין, המצדיק ליתן לו רשות ערעור. על פי הטענה, המבקש הורשע על סמך עדות יחידה, מבלי שבית משפט קמא נתן דעתו על מחדלי חקירה. בפרט, נטען כי עולה חשש לעיוות דין בשל העובדה שהמבקש ייצג את עצמו. עוד טוען המבקש כי עונשו חמור יתר על המידה.

8. לאחר עיון בבקשה ונספחיה, הגעתי לכלל מסקנה כי דינה להידחות.

9. רשות ערעור ב"גלגול שלישי" תינתן במקרים בהם מתעוררת שאלה עקרונית בעלת חשיבות משפטית או ציבורית החורגת מעניינם של הצדדים, או במקרים חריגים בהם מתעורר חשש לאי צדק או לעיוות דין מהותי (רע"פ 6941/20 משינ' מדינת ישראל (29.10.2020)).

חרף ניסיונו של המבקש לשוות לבקשה אצטלה עקרונית, הרי שהיא ממוקדת בעניינו הפרטני ואינה מעוררת כל שאלה בעלת חשיבות משפטית או חשש לעיוות דין. הלכה למעשה, מהווה הבקשה ניסיון לערוך "מקצה שיפורים", וכוללת חזרה על טענות שונות שהועלו בפני בית המשפט המחוזי, אשר התייחס אליהן בפסק דינו המנומק.

10. למעלה מן הצורך, יוער כי אף לגופם של דברים לא מצאתי בטענות המבקש ממש. בניגוד לטענת המבקש, עיון בהכרעת הדין מעלה כי הוא הורשע לא על סמך עדות אחת, כי אם על סמך מגוון עדויות וכן על סמך קיומו של סרטון. זאת ועוד, המבקש הוא שהתעקש לייצג את עצמו בפני בית משפט השלום. על אף שהובהרו לו השלכות בחירתו שלא להעיד כעד הגנה, הוא בחר להימנע מכך. בנסיבות אלה, אין למבקש על מי להלין אלא על עצמו.

11. גם בטענות המבקש ביחס לעונשו לא מצאתי עילה למתן רשות ערעור. כלל הוא, כי רשות ערעור על חומרת העונש תינתן רק במקרים חריגים, בהם ניכרת סטייה משמעותית ממדיניות הענישה הראויה והמקובלת בעבירה דומות (ראו, למשל: רע"פ 9269/17 אבו עישה נ' מדינת ישראל (15.1.2018)). המבקש סבור כי עונשו חמור יתר על המידה, אך אינו טוען במפורש כי הוא חורג ממדיניות הענישה הראויה והמקובלת. ממילא, אין טענה כזו יכולה לעמוד (ראו והשוו, למשל: רע"פ 4624/20 עגלוני נ' מדינת ישראל (14.7.2020)), בפרט בשים לב לעברו הפלילי של המבקש ולסירובו לקחת אחריות על מעשיו. די בכך כדי לדחות את הבקשה.

12. סוף דבר, הבקשה נדחית. ממילא, נדחית עמה הבקשה לעיכוב ביצוע.

ניתנה היום, כ"ט בסיון התשפ"א (9.6.2021).

ש ו פ ט